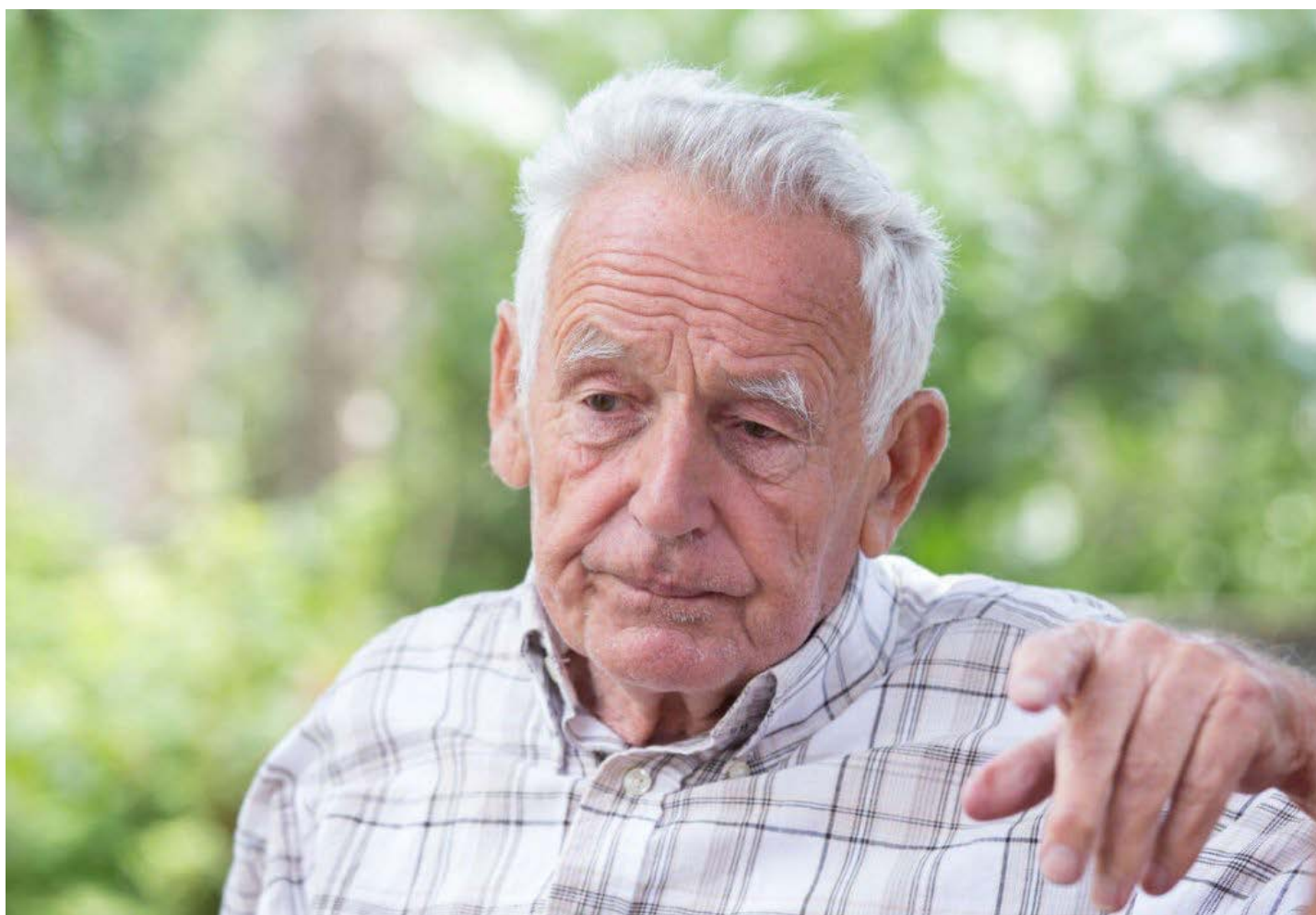

Péter János

ARANY ALKONY

[IDŐSZÁMÍTÁSUNK SZERINT]

2018-08-30 | IDŐSZÁMÍTÁSUNK SZERINT, NOVELLA

A hallban a reggeli tumultus fogadta, fél kilenc körül jön a postás, lehet tőle sorsjegyet venni, meg hátha hoz levelet, képeslapot. Az otthon lakói nemigen használtak mobiltelefont, internetet végképp nem. Maradt a képeslapok, születésnap, karácsonyi rajzok várása. *Szeretettel küldjük üdvözetünket Mamának Rómából, meg Bianka rajzolta Papának ezt a szép anygalkát.* Aki még tudott írni, az a postásnál is

feladhatta a levelét, nem kellett bemenni a városba. Jó választás volt annak idején a körösligeti Arany Alkony Otthon, minden itt van helyben, a napi háromszori étkezés, orvosi vizsgálatok, fodrász, manikűr, pedikűr, vasárnap délután háromkor miséznek a tisztelendő atya, négykor református istentiszteletet tart az új gyakornok lelkész, sápadt pofikájú, vékony kis gyönyörűség, őt küldi ide a lelkész, valami sűrű bajszú, igen magyar ember, Kovács Kese Kötöny vagy Takács Teve Tököny, fene emlékszik rá, csak úgy dörgött a hangja, ahogy felháborodott, ha valaki *időszámításunk szerint* számolta az éveket, és nem *Krisztus után*. Van kis könyvtár is, jobbára az elhunyt lakók hagyatékából. Ő talán csak egy-két könyvet – családi emléket – ad majd Adrienn-nek, a többi jöhet ide. Ami érték volt, azt már szétsztozotta, tanítványainak, barátainak, meg azok gyerekeinek.

majdnem havonta

Laci bácsi a fodrászhoz menet a szokásosnál lassabban haladt át a hallon, nézte egykori helyét, mikor még ő is várta a reggeli postát. Nem jött le mindennap, de jó volt itt heti egy-két reggel

elábrándozni. Hogy hátha írt Adrienn Kanadából. Amikor kinn volt, három éven át, majdnem havonta küldött valamit. Képeslapot, pár sort csak, fényképet. Pedig akkor még a mobilt is kezelte, most nem találja a gombokat, sokszor elfelejti, hol hagyta.

Lengyelné Veronkán látszik, nagyon készül, ötezer forintot küldött az unokájának ballagásra, lassan ide kell érjen a köszönőlevél Sopronból, sőt azt reméli, hogy a hosszú nyári szünetbe belefér Bence látogatása. Laci bácsi elgondolkodik, hogy mennyire lehet képből Lengyelné, mert tavaly, mikor egy frissen beköltözött agglégény tanárnak a Körösről adtak szerenádokat a ballagók, csónakból, fáklyákkal, azt hitte két napig, hogy a velencei nászútján van. Mulatságos, de mindannyiukra ez vár.

A fodrászatban Dorina fogadta, kedden délelőtt és péntek délután járnak ki, de csak ha bejelentkezik valaki. Neki a kedd jó, péntek délutánonként viszont tarokkozik a művelődési házban. Ki tudja, meddig megy még, néha azon kapja magát, hogy elnéz valamit. Nem akarja megvárni, hogy feltűnjön a többieknek... Van, mikor Hegyi Márton, az Arany Alkony orvosa hozza-viszi tarokkozni, ő is játszik, jól összebarátkoztak, de ha kéri, beviszik a városba az otthon kisbuszával, úgymint akad, aki litániára jár. *Vanessza mondta, hogy bejelentkezett Lacibá, de ő most nem tud jönni, megcsinálom én, ha jó így.* Persze, hogy jó volt. Vanessza meg Dorina, micsoda nevek, gondolta az öreg, bár el kellett ismerje, annak idején az Adrienn is formabontó volt. Az egy szem lányuknak mindenből a legjobbat akarták, névből is, iskolából is, kéréből is. A gimit meg a tanítóképzőt ő erőltette, azt a Robi gyereket meg Erzsike marta el mellőle. Mert hogy tanítónőnek rangon aluli egy vízvezeték-szerelő. Pár éve hallott Robiról: annyi a megrendelése, hogy alig győzi, pedig a két fiát is bevitte a vállalkozásba. Adrienn évekig volt munkanélküli, Robi után hozzáment az első kérőjéhez, pár év után elvált. Most van diploma, nincs unoka, és elhidegült tőlük. Mikor lett munkája és a gyógypedagógiát is megcsinálta, jobb lett minden..., és kijutott Kanadába.

eztán ez lesz

Mi lesz, Laci bácsi, csak borotválás?, kérdezte Dorina. Az öreg emelte a tétet, hajigazítás is, mosással, bár az egészet a mosás kedvéért kérte. Szerette, ahogy a fejbőrét masszírozták, de magában azt nem kérhette. Dorinának ügyes keze volt, a kis pamacs kellemesen csiklandozza... De most inkább hajszesz vagy arcszesz kellene, bármi, ami elnyomja a szagot. Minimális szivárog ki ugyan a nadrágpelenkából, más talán nem érzi, de akkor is... Két éve vettek ki belőle egy végbéldaganatot, azóta hordja a pelenkát, a doki nem kertelt, megmondta, hogy eztán ez lesz. *Randira megy, Lacibá,* jópofizott Dorina. Az öreg nem vette zokon, még örült is, hogy van egy kis vidámság, viccelődés, nem csak az öregasszonyok panaszkodása. *Erzsike jön,* mondta büszkén. *Nem a lánya jön, az Adrienn?,* értetlenkedett Dorina. Laci bácsi kicsit elgondolkodott, *Ő kinn van Kanadában, talán majd nyár végén hazalátogat.* A lényeg, hogy csinos legyen, Lacibá, zárta le Dorina; végképp nem az ő dolga, ha az öreg a két éve meghalt nejével randizik.

Mire végeztek, a hall már üres volt. Egy-két nyeretlen sorsjegy maradt az asztalon. Tudta, van még kis ideje. Tisztába tette magát a fürdőben, ehhez nem kell segítség. Utána beleült a foteljébe, jó régi darab, az édesapjától maradt rá, egykor az ügyvédi iroda várójában volt másodmagával. A fotel melletti asztalon fénykép: ketten állnak Erzsivel Adrienn mellett, előttük torta, öt gyertyával. Adrienn boldog – talán akkor utoljára. Lapozgatta a Népszportot, megnézte, mit játszott a Szeged a Veszprémmel, fiatal korában ő is kézilabdázott, Márton felajánlotta, hogy elviszi egyszer meccsre, de az már sok lenne neki. Beleszunyókált az olvasásba, néha ebéd után a kényelmetlen folyóparti padon is elszunnyad. Arra ébredt, hogy kopognak, és már nyílik is az ajtó. Föltápászkodott, hiába volt a *Maradj csak, Papa*. Adrienn hozott neki kompótot, itt az otthonban elég vízízű, sajnálják belőle a szegfűszeget meg a cukrot. *Köszönöm, Erzsikém, nyugtázta az öreg, te tudod, hogy szeretem. Pocsék, amit itt adnak. Adrienn vagyok, Papa, a lányod... A Mama tavalyelőtt meghalt... Adrienn vagyok, mondta sírósan, hátha egy jobban sikerült mondattól a demencia megretten, vagy legalább visszahőköl. Adrienn, ízlelgette az öreg, Adrienn kinn van Kanadában. Aztán kérdezett még azokról a szomszédokról, akik a lánya születése előtt már meghaltak. Papa, nem tudom, mikor tudok jönni, mert..., akkor a doki benyitott. Elnézést, csak Laci bácsinak mérnék egy vérnyomást. Az öreg közben elindult a mosdóba, mindjárt jövök, Márton, addig Erzsike elszórakoztat.*

Foszlányokat kapott el a beszélgetésből, ...*a múltkor is furcsa volt ...erre számíthatunk ... néha lehetnek tiszta pillanatai, de innen csak lejjebb van ... újra hívnak Kanadába ... azzal segít a legtöbbet, ha van egy jó állása, abból futja az itteni költségekre ... nem hiszem, hogy magát fel fogja ismerni...* Lehúzta a vécét, meddig megy ez egyedül? A doki szerint erős a szervezete, de ilyen idősen bármikor bármi beüthet. A vérnyomásmérés után lekísérte Adrienn. A lány megölelte, hozzábújt, a mellkasára szorította a fejét, mint amikor kislány korában nem akart iskolába menni. *Indulnom kell, Erzsikém, kezdődik a film a klubteremben.* Elköszöntek. Egyikük sem mert visszanézni.

majd azt mondom

Fönn a szobában a doki várta. *Köszönöm, Márton, mondta, és egy borítékot vett elő a zsebéből. Ugyan hagyd, Laci bácsi ...inkább adj egy kicsit abból a konyakból, amivel a múltkor megkínáltál.* Leültek, iszogattak. *A fodrászkislánnyal is elhittem, van, hogy itt csináltatja Adrienn a*

frizuráját. Bölcsen tetted, Laci bácsi. Az óarany konyak jótékonyan zsibbasztotta, nézte a fényképet, latolgatta, vajon írni fog-e Adrienn. Ha majd azt látod, Márton, hogy sokat rontok a tarokkban, ne vigyél el. A doki bólított, Majd azt mondom, hogy Erzsike vár. Mindketten elmosolyodtak. Előbb-utóbb vége lesz a tarokknak. Levelet, képeslapot viszont a demensek is kapnak, és istentiszteletre őket is elviszik az Arany Alkony Otthonból.

kép | shutterstock.com